

Львівський національний університет
імені Івана Франка

Юридичний факультет

ПРОБЛЕМИ ДЕРЖАВОТВОРЕННЯ І ЗАХИСТУ ПРАВ ЛЮДИНИ В УКРАЇНІ

Матеріали XXVI звітної
науково-практичної конференції

Частина 1

6–7 лютого 2020 р.

Львів
2020

У збірнику представлено стислий виклад доповідей і повідомлень, поданих на XXVI звітну науково-практичну конференцію «Проблеми державотворення і захисту прав людини в Україні», яка буде проводитись на базі юридичного факультету Львівського національного університету імені Івана Франка 6–7 лютого 2020 р.

Матеріали доповідей і повідомлень опубліковано в авторській редакції.

Редакційна колегія:

- проф. В. М. Бурдін (голова);
- доц. Н. В. Стецик (відп. секретар);
- проф. І. Й. Бойко;
- проф. П. Ф. Гураль;
- проф. В. П. Кіселичник;
- проф. М. М. Кобилецький;
- проф. В. М. Коссак;
- проф. В. М. Косович;
- доц. В. І. Маркін;
- проф. В. Т. Нор;
- проф. П. Д. Пилипенко;
- проф. О. С. Яворська

Проблеми державотворення і захисту прав людини в Україні: матеріали XXVI звітної науково-практичної конференції (6–7 лютого 2020 р.): у 2-ох ч. Ч. 1. Львів: Юридичний факультет Львівського національного університету імені Івана Франка, 2020. 250 с.

**КОНТРОЛЮЮЧА ФУНКЦІЯ
КРАЙОВИХ СУДІВ У ГАЛИЧИНІ В СКЛАДІ АВСТРІЇ
ТА АВСТРО-УГОРЩИНИ (1850–1918 РР.)*****Ковальчук І.****Львівський національний університет імені Івана Франка*

Загальні контролюючі функції у судовій системі Австрії, а відтак Австро-Угорщині виконували, крім апеляційних Вищих крайових судів (у Львові і Кракові), також крайові суди. Ці суди видавали розпорядження, інструкції, директиви про права та обов'язки службовців суду та пов'язаних із ними осіб (адвокати, нотаріуси). Функція контролю крайових судів полягала у контролюванні діяльності складових частин суду і дотичних до нього інституцій. Наприклад, адвокатура і нотаріат тривалий час розглядалися в австрійському праві як автономні, але усе таки частини єдиного суду.

Нотаріат у імперії Габсбургів був запроваджений згідно з імператорським патентом від 29 вересня 1850 р. і трактувався «невід'ємним елементом судового порядку». Через чотири роки було урегульовано процедуру складання іспитів кандидатів у нотаріуси, котрі повинні були до того ж практикуватися при судах. Крайовий суд давав оцінку кандидатів на посаду нотаріуса і надсилав своє обґрунтування до Міністерства юстиції, після чого вже відбувалося формальне затвердження на посаді. Присягу ж він складав перед Вищим крайовим судом у Львові.

У 1855 р. видано новий нотаріальний порядок (у Галичині чинний із 1859 р.), згідно з яким нотаріуси могли засвідчувати спадкування, випадки смерті, давати оцінки у спірних справах про майно. У 1871 р. було упроваджене нове нотаріальне положення, яким передбачалося засвідчення угод. Нотаріуси могли посвідчувати шлюбні договори, договори купівлі-продажу, обміну, ренти, позики, боргові зобов'язання тощо.

У дисциплінарному відношенні нотаріуси підпорядковувалися нотаріальній палаті при крайових судах, судовим органам I та II інстанцій, а вищий нагляд за їх діяльністю здійснював Міністр юстиції. У випадку порушення нотаріусами законодавства і вчинення дій, які суперечили їхній честі чи гідності звання (посвідчення недостовірних документів), їх притягали до судової відповідальності. Прикладом може слугувати багаторічний розгляд справи нотаріуса Альфреда Орського у Львові, якого підозрювали у порушенні чинного законодавства.

Нотаріусу, який вчинив правопорушення, крайовий суд мав право оголосити зауваження, догану або накласти на нього грошове стягнення. Погашення цих дисциплінарних стягнень відбувалося лише після трьох років бездоганної з юридичної точки зору роботи. Якщо ж проступок нотаріуса був достатньо серйозним, то суд II інстанції – у нашому випадку Вищий крайовий суд – порушував проти нього дисциплінарне провадження. У разі визнання його провини, нотаріусу загрожуvalo дисциплінарне стягнення, а саме письмова догана, штраф у

розмірі до 500 корон, призупинення повноважень на термін до одного року. Інколи суд мав право одночасно і оштрафувати, і відсторонити нотаріуса від роботи.

Нотаріальні палати, станом на 1886 р. існували при більших крайових (окружних) судах Галичини, як наприклад, у Львові чи Перемишлі. У менших судах (Самбір, Станіславів, Коломия, Тернопіль, Золочів, Бережани) вони просто значилися як «нотаріуси цілого округу при суді». Їхня кількість була різною і коливалася у межах кільканадцяти осіб.

Подібним чином крайові суди здійснювали контролюючу діяльність над діяльністю адвокатів, покликаних надавати кваліфіковану юридичну допомогу й захищати права потребуючих осіб у судах. У 1862 р. була заснована львівська Палата адвокатів. Починаючи з 1870-х років кількість адвокатів у Галичині помітно зростає: у 1868 р. у львівському окрузі їх було 112, 1870 р. – 154, а 1874 р. – 168 і т.д. Відповідно виникла необхідність контролювати добросесність роботи адвокатів.

У крайових судах інтереси сторін під час апеляції були покликані захищати адвокати (винятком щодо самопредставництва була лише чисельність у відповідному судовому окрузі менше двох адвокатів). Під час дебатів адвокат мав право ставити навідні питання і просити уточнень, якщо та чи інша вимога або ж доказ були не зрозумілі. Захист повинен був відповідати процесуальним принципам, зокрема спиратися на застосування матеріального і процесуального законодавства; підтверджуватися матеріалами справи і наявними доказами; спрямовуватися на захист законних прав та інтересів підзахисного.

У компетенції крайових судів у Галичині перебував контроль та утримання в'язниць підзвітного округу, хоч загальний контроль і здійснював Вищий крайовий суд у Львові. Уповноважені особи суду періодично перевіряли і склали відповідні акти перевірки. Такі уповноважені обов'язково існували при кожному крайовому/окружному суді. Кількість тюремних наглядачів коливалася залежно від округу. При Крайовому суді у Львові, як правило, працювало 24 особи, не рахуючи їхніх помічників і ката. Також на крайові суди покладался обов'язок з приводу укладення відповідних угод, які стосувалися утримання в'язниць та забезпечення матеріально-побутовим забезпеченням в'язнів.

Крайові суди інколи розглядали питання, пов'язані із урегулюванням питань про відпустки судових працівників. Зауважимо, що право про відпустки у ХІХ ст. тільки набувало своєї ваги, хоч вже тоді відпустка розглядалася як відпочинок, обчислений у календарних днях і наданий працівникам із збереженням місця праці і заробітної плати. Однак траплялися на практиці випадки, коли доводилося у судовому порядку урегулювати ситуацію із не призначенням відпустки суддям, або призначенням її формально. Це впливало із значного завантаження судів. Прикладом може бути справа про надання відпусток судді Карлу Ваняку, яку розглядали дуже довго – упродовж 1857–1872 рр.

При Крайовому суді у Львові функціонувала Дисциплінарна рада, яка розглядала порушення законодавства з боку суддів, нотаріусів та адвокатів округу. Станом на 1896 р. вона складалася із кільканадцяти осіб (суддів і прокурорів округу). До її компетенції належав розгляд дисциплінарних справ, унаслідок чого причетних до порушення закону притягали до дисциплінарної відповідаль-

ності (*Disziplinarische Verantwortlichkeit*). Таких порушень могло траплятися чимало: одні виражалися у діях, інші – у службовій бездіяльності, вчинені умисно чи з необережності. Крайові суди таким чином виступали дисциплінарними судами для суддів, судових службовців, возних, адвокатів, нотаріусів і тюремних охоронців свого округу.

Справи ж суддів крайових (окружних) судів натомість розглядав Вищий крайовий суд у Львові.

Отже, Дисциплінарна рада при Крайовому суді у Львові займалася справами про обвинувачення суддів, нотаріусів, судових і тюремних службовців у зловживаннях владою, службовим становищем, порушенні порядку судочинства і нехтуванням судовою дисципліною, невірному винесенні рішень. Зауважимо, що згідно з австрійським законодавством зловживання службовим становищем належало до важких злочинів. З-поміж обвинувачень суддів повітових судів львівського округу, найбільше справ стосувалося недобросовісного відношення до своїх обов'язків, невихід на роботу у робочий час, порушення субординації і службової дисципліни, фальсифікації документів (найчастіше це відносилося до нотаріусів округу), грубому поведженні, п'янстві, аморальній поведінці, хабарництві, незабезпеченні належного контролю за в'язницями (більше того, використання праці ув'язнених на свою користь). Цікавими також видаються справи про стягнення із суддів тих чи інших грошових заборгованостей.

Теоретично, крайові суди мали б наглядати за дотриманням мовних прав громадян під час розгляду справ, але ігнорували цю функцію, від чого найбільше порушувалися права українців Галичини. Мова процесу повинна була бути зрозумілою для його учасників: усі заяви, пояснення, зізнання, складені невідомо якоїсь зі сторін мовою, необхідно було перекласти на мову зрозумілу сторонам (якщо вони не розуміють державної мови, у нашому випадку – німецької). Мовні права національних меншин у Австрії та Австро-Угорщині під час судового процесу гарантувала Стаття 19 Закону про судочинство 1867 р. Однак із використанням української мови у судах Галичини виникали серйозні проблеми, про які у своїх спогадах описував суддя Степан Шухевич: «Незвичайно важною ділянкою у нашому житті була справа нашої мови у судах. Після приписів засадничого закону усі крайові мови були рівно управлені. До крайових мов у Східній Галичині належали українська, німецька і польська мова, і усі три мови мали мати рівні права. Найліпшим доказом цього є такий факт: усі друки (формуляри) для усіх судів Австрії друкувалися у в'язничній друкарні у Штапи. Цілком природно, нарівні з іншими мовами друковано там також друки на протоколи розправ, протоколи нарад суду, вироку, постанови, візування, повідомлення і т. і. у чисто українській мові і фонетично правильно. На жаль, число замовлених друків йшло від пана д-ра Тхоржницького, і воно стало для нас маліло, а з часом цілком зникало. Німецька мова не входила тут у гру, бо німців було мало і вони залюбки послуговувалися польською мовою. Тут йшла боротьба тільки за українську мову».

Отже, на крайові суди у Галичині покладалася функція контролю, а фактично внутрішнього контролю над діяльністю самого суду і установ, які діяли

при ньому – Адвокатська палата, Нотаріальна палата. Важливим елементом контролю був нагляд над станом утримання в'язнів в окрузі відповідальності суду. У випадку Східної Галичини – це львівські і одна станіславівська в'язниці. Контролююча функція була безпосередньо пов'язана з дисциплінарною діяльністю крайових судів. Ще однієї важливою складовою діяльності крайових судів виступала роль апеляційних інстанцій для судів першої інстанції у цивільних справах (для кримінальних таким органом був Вищий крайовий суд).

ДЕРЖАВНО-ПРАВОВІ ТА МІЖНАРОДНІ ПРИЧИНИ РОЗПАДУ ЮГОСЛАВІЇ

Кольбенко А.

Львівський національний університет імені Івана Франка

Проблеми співіснування балканських народів почали проявлятися ще в період Першої світової війни. Відразу після замаху в Сараєво на спадкоємця австрійського престолу, південнослов'янські народи були піддані терору зі сторони австрійської влади. Багато їх представників були ув'язнені, а інші піддавалися різноманітним переслідуванням.

Весною 1915 року декілька політичних партій південнослов'янських народів зібралися в Лондоні та утворили Югославський комітет на чолі з адвокатом Анте Трубічем. Не зважаючи на відмінності з деяких політичних питань, його представники висловилися за об'єднання на принципах збереження регіональної автономії.

Літом 1917 року на острові Корфу члени сербського уряду та Югославського комітету підписали декларацію в якій передбачалося, що майбутня спільна конституція буде демократичною і буде враховувати регіональні традиції місцевого самоврядування. Однак, не зважаючи на це, в Хорватії та деяких інших південнослов'янських народів загальної підтримки ця декларація не отримала.

Не зважаючи на це, 24 листопада 1918 року народне віче в Загребі прийняло рішення про приєднання австро-угорських південнослов'янських областей до Сербії. 4 грудня 1918 року від імені короля Сербії був обнародований маніфест про створення Королівства сербів, хорватів та словенців. Так виникла єдина держава, а 20 грудня було сформовано перший спільний уряд. До нього увійшли представники різних національних партій, які в той час існували на території нової держави, в тому числі хорватські та словенські. Прем'єр-міністром уряду став лідер Сербської радикальної партії Стоян Протіч, а заступником – голова клерикальної Народної партії Словенії Антон Коросец. З цього ж часу національні протиріччя в єдиній державі відразу почали себе проявляти, оскільки серби, які стали пануючою нацією, склали лише половину населення краї-

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ ТЕОРЕТИКО–ПРАВОВИХ НАУК

Гуцько Н.

СУЧАСНИЙ СТАН ВНЕСЕННЯ ЗМІН
ТА ДОПОВНЕНЬ ДО ЗАКОНІВ УКРАЇНИ 3

Косович В.

ПРОФЕСІЙНА ЕТИКА ПРАВНИКА:
ТЕОРЕТИЧНІ ТА ПРАКТИЧНІ АСПЕКТИ 5

Луць Л.

СУЧАСНА ТЕОРІЯ ДЕРЖАВОЗНАВСТВА:
ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ 8

Мирицало П.

ПРАВОРОЗУМІННЯ ЯК ФУНДАМЕНТ
ЗАГАЛЬНОЇ ТЕОРІЇ ПРАВ ЛЮДИНИ 10

Мочерад А.

ПРОБЛЕМИ РЕСУРСОЗАБЕЗПЕЧЕННЯ
ТЕХНОЛОГІЇ ІНТЕРПРЕТАЦІЙНИХ ПРАВОВИХ АКТІВ 11

Наконечна А.

КУЛЬТУРНО-ДУХОВНІ ПОТРЕБИ (ІНТЕРЕСИ),
ПЕРЕДБАЧЕНІ МІЖНАРОДНИМ БІЛЛЕМ ПРАВ ЛЮДИНИ 14

Настасяк І.

ДИСКУСІЙНІ АСПЕКТИ ІДЕНТИФІКАЦІЇ
СУЧАСНОЇ ПРАВОВОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ 17

Раданович Н.

ЗАГАЛЬНОДОЗВІЛЬНИЙ ТИП ЮРИДИЧНОГО РЕГУЛЮВАННЯ
ТА ЙОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ КОНСТИТУЦІЙНИМ СУДОМ УКРАЇНИ 19

Семків В.

ПРАВОРОЗУМІННЯ У ПОЛІТИЧНІЙ
ФІЛОСОФІЇ АВСТРІЙСЬКОЇ ШКОЛИ 22

Стецик Н.

ЄДНІСТЬ ПРЕЦЕДЕНТНОЇ СУДОВОЇ ПРАКТИКИ
ПЕРЕД ВИКЛИКОМ ЇЇ ДИНАМІЗМУ: ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ 24

СЕКЦІЯ ІСТОРИКО–ПРАВОВИХ НАУК

Андрусак Т.

ПОВЕРНЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ТА ЗВІЛЬНЕННЯ
ВІД РАДЯНСЬКОЇ НАУКИ, ЯК УМОВА УСПІШНОГО
ТА ДИНАМІЧНОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ 26

Бойко І. РОЛЬ УКРАЇНСЬКОГО ЗВИЧАЄВОГО ПРАВА У ЗБЕРЕЖЕННІ ДЕРЖАВНОЇ ТРАДИЦІЇ УКРАЇНИ	28
Гутів Б. СТАНОВЛЕННЯ ІНСТИТУТУ КОНКЛАВУ ТА ЙОГО ЗНАЧЕННЯ ДЛЯ ДЕРЖАВИ-МІСТА ВАТИКАН	34
Доль І. ДЖЕРЕЛА ФЕОДАЛЬНОГО ПРАВА НІМЕЧЧИНИ НА ПОЧАТКУ XVI СТОЛІТТЯ.....	36
Коваль А. ВПЛИВ УКРАЇНСЬКИХ АДВОКАТІВ НА ДЕРЖАВОТВОРЧІ ПРОЦЕСИ ПОЧАТКУ XX СТОЛІТТЯ	39
Ковальчук І. КОНТРОЛЮЮЧА ФУНКЦІЯ КРАЙОВИХ СУДІВ У ГАЛИЧИНІ В СКЛАДІ АВСТРІЇ ТА АВСТРО-УГОРЩИНИ (1850–1918 рр.)	42
Кольбенко А. ДЕРЖАВНО-ПРАВОВІ ТА МІЖНАРОДНІ ПРИЧИНИ РОЗПАДУ ЮГОСЛАВІЇ	45
Лесик О. ЗАКОН ПРО ЗЕМЕЛЬНУ РЕФОРМУ 1920 РОКУ У ПОЛЬЩІ: УХВАЛЕННЯ ТА ОСОБЛИВОСТІ ЗАСТОСОВУВАННЯ	48
Липитчук О. ДЕРЖАВНО-ПРАВОВИЙ РОЗВИТОК ДАНІЇ У XX СТОЛІТТІ	51
Моряк-Протопопова Х. ЕЛЕСТІО VІRІTІM ЯК КЛЮЧОВИЙ ПРИНЦИП УСТРОЮ РЕЧІ ПОСПОЛИТОЇ (ПОЧАТОК XVI – КІНЕЦЬ XVIII СТ.)	56
Олійник Ю. ОСОБЛИВОСТІ УНІФІКАЦІЇ ЗАКОНОДАВСТВА ТА КОДИФІКАЦІЇ ПРАВА В ПЕРІОД ДРУГОЇ РЕЧІ ПОСПОЛИТОЇ (1918–1939 рр.).....	60
Тищик Б. СЛАВНІ СТОРІНКИ УКРАЇНСЬКОГО ДЕРЖАВОТВОРЕННЯ (ДО 101-РІЧНИЦІ УТВОРЕННЯ ЗАХІДНО-УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНОЇ РЕСПУБЛІКИ)	64
Федущак-Паславська Г. СПОСОБИ ПРИЙНЯТТЯ РІШЕННЯ.....	68
Шевчук Л. НОТАРІАТ В ЄВРОПЕЙСЬКІЙ ТРАДИЦІЇ ПРАВА: КОНЦЕПТУАЛЬНІ ОСНОВИ	71

СЕКЦІЯ КОНСТИТУЦІЙНО–ПРАВОВИХ НАУК

Бедрій Р. ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ФОРМУВАННЯ СПРОМОЖНИХ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД В УКРАЇНІ	76
Бовш О. КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВА ХАРАКТЕРИСТИКА ПЕРШИХ ВИБОРІВ ДЕПУТАТІВ МІСЬКИХ РАД ОБ'ЄДНАНИХ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД В УКРАЇНІ	78
Бондаренко Б. ДОТРИМАННЯ СТРОКІВ КОНСТИТУЦІЙНОГО ПРОВАДЖЕННЯ ЯК ЗАСІБ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НЕЗАЛЕЖНОСТІ КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ	80
Бориславська О. МЕТОДОЛОГІЯ ЗДІЙСНЕННЯ КОНСТИТУЦІЙНОГО КОНТРОЛЮ ЗА ЗАКОНОПРОЕКТАМИ ПРО ВНЕСЕННЯ ЗМІН ДО КОНСТИТУЦІЇ УКРАЇНИ.....	81
Бориславський Л. ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ПОСАДОВИХ ОСІБ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ.....	84
Гураль П. РЕФОРМА ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ В УКРАЇНІ: ДОСЯГНЕННЯ ТА РИЗИКИ	86
Дубас В. СПІВРОБІТНИЦТВО УКРАЇНИ ТА ЄВРОПЕЙСЬКОЇ КОМІСІЇ «ЗА ДЕМОКРАТІЮ ЧЕРЕЗ ПРАВО»: СФЕРИ, ФОРМИ ТА ВИДИ.....	89
Заяць І. СТРУКТУРА ТА ЧИСЕЛЬНІСТЬ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ В КОНТЕКСТІ ДОКТРИНИ НАРОДНОГО ПРЕДСТАВНИЦТВА	92
Камінська М. СУЧАСНА РЕФОРМА МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ У ФРАНЦІЇ ТА ЇЇ ВПЛИВ НА ОБ'ЄДНАННЯ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД (КОМУН)...	94
Кобрин В. ОКРЕМІ ПИТАННЯ МЕТОДИКИ ВИКЛАДАННЯ МУНІЦИПАЛЬНОГО ПРАВА УКРАЇНИ	96
Лігус М. ПРОБЛЕМИ ГАРМОНІЗАЦІЇ ЗАКОНОДАВСТВА ПРО ГРОМАДЯНСТВО УКРАЇНИ ТА ШЛЯХИ ЇХ ВИРІШЕННЯ	99
Мочульська М. НЕЗАЛЕЖНІСТЬ СУДОВОЇ ВЛАДИ В АВСТРІЇ.....	101

Неофіта Д.

ЗАБОРОНА ПОЛІТИЧНОЇ ПАРТІЇ ЯК ЗАХІД, ЩО МОЖЕ ВЖИВАТИСЯ ДО ПОЛІТИЧНИХ ПАРТІЙ	103
--	-----

Никорак О.

СПІВВІДНОШЕННЯ ПОНЯТЬ «КОНСТИТУЦІЙНА ІДЕНТИЧНІСТЬ» ТА «НАЦІОНАЛЬНА ІДЕНТИЧНІСТЬ».....	105
--	-----

Рабінович С.

ПИТАННЯ ПОЛІТИЧНОЇ ДОЦІЛЬНОСТІ В ПРАКТИЦІ КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ: ОФІЦІЙНА ЛЕГІТИМАЦІЯ ПАРЛАМЕНТСЬКОГО СВАВІЛЛЯ?	109
--	-----

Різник С.

ПРО СУТНІСТЬ КОНСТИТУЦІЙНОСТІ ПРАВОВИХ АКТІВ	112
--	-----

Слюсарчук Х.

ПРАВОВИЙ АНАЛІЗ ПАРЛАМЕНТСЬКИХ КОМІТЕТІВ ТА ШЛЯХИ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ЇХНЬОЇ ДІЯЛЬНОСТІ	114
--	-----

Сподарик М.

ДЕЯКІ ЕТИЧНІ АСПЕКТИ ВИСЛОВЛЕННЯ ОКРЕМОЇ ДУМКИ СУДДЕЮ ОРГАНУ КОНСТИТУЦІЙНОЇ ЮРИСДИКЦІЇ	116
---	-----

Филинець Є.

ЗАСТОСУВАННЯ МОВ НАЦІОНАЛЬНИХ МЕНШИН У СФЕРІ ОСВІТИ В УКРАЇНІ	118
--	-----

Чорненко В.

СКАСУВАННЯ «АДВОКАТСЬКОЇ МОНОПОЛІЇ» ЯК ВІДСТУП ВІД ЄВРОПЕЙСЬКИХ СТАНДАРТІВ НАДАННЯ ПРАВОВОЇ ДОПОМОГИ	122
--	-----

СЕКЦІЯ ЦИВІЛЬНО–ПРАВОВИХ НАУК**Батенчук М.**

ОКРЕМІ АСПЕКТИ УДОСКОНАЛЕННЯ ЗАКОНОДАВСТВА ПРО ПУБЛІЧНІ ЗАКУПІВЛІ	127
--	-----

Верес І.

ОСОБЛИВОСТІ СМАРТ-ДОГОВОРІВ	128
-----------------------------------	-----

Гнатів О.

СПІВВІДНОШЕННЯ ПОНЯТЬ «БЕЗГОТІВКОВІ РОЗРАХУНКИ» ТА «ЕЛЕКТРОННІ РОЗРАХУНКИ»	134
---	-----

Грущинська Н.

ІСТОТНІ УМОВИ ДОГОВОРУ ОРЕНДИ ЖИТЛА.....	135
--	-----

Дякович М.

АЛІМЕНТНІ ДОГОВОРИ У НОТАРІАЛЬНІЙ ПРАКТИЦІ	142
--	-----

Зборівський Ю.-А.

ПРАВОВІ ПРЕЗУМПЦІЇ У ВІДНОСИНАХ ІЗ ЗАСТОСУВАННЯ
ТРАНСПЛАНТАЦІЇ АНАТОМІЧНИХ МАТЕРІАЛІВ ЛЮДИНИ..... 145

Зубачик Н.

ВІДКРИТІСТЬ ВОЛОДІННЯ ЯК УМОВА
НАБУТТЯ ПРАВА ВЛАСНОСТІ ЗА НАБУВАЛЬНОЮ ДАВНІСТЮ 146

Квіт Н.

СТРОК ЯК ІСТОТНА УМОВА ДОГОВОРУ
ПЕРСОНАЛЬНОГО ЗБЕРГАННЯ БІОЛОГІЧНОГО МАТЕРІАЛУ 148

Клапачий Д.

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ
ЦИВІЛЬНОЇ ПРАВОСУБ'ЄКТНОСТІ ВІРТУАЛЬНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ 151

Косак В.

ВИЗНАННЯ ПРАВА
ЯК ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВИЙ СПОСІБ ЗАХИСТУ ІНВЕСТОРА 154

Косак С.

УЧАСТЬ ПРОКУРОРА В ПРОЦЕСІ 155

Кравчик М.

ПОНЯТТЯ І МІСЦЕ ДОГОВОРУ ПРО НАДАННЯ ПРАВОВОЇ
ДОПОМОГИ АДВОКАТОМ У ЦИВІЛЬНОМУ ПРАВІ УКРАЇНИ 159

Крупник Р.

ПОНЯТТЯ РЕКВІЗИЦІЇ ЗЕМЕЛЬНИХ ДІЛЯНОК 161

Лемик Р.

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ВАКЦИНАЦІЇ В УКРАЇНІ 163

Михайлів М.

СОЦІАЛЬНЕ ЖИТЛО ЯК ОБ'ЄКТ
ДОГОВІРНИХ ВІДНОСИН НАЙМУ СОЦІАЛЬНОГО ЖИТЛА 169

Оприско М.

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ
ПРИПИНЕННЯ ПОРУКИ У ЗВ'ЯЗКУ ІЗ ЗАКІНЧЕННЯМ ЇЇ СТРОКУ 172

Рим Т.

ВИЗНАЧЕННЯ ОБ'ЄКТА СПІЛЬНОГО ІНВЕСТУВАННЯ
КОМПАНІЄЮ З УПРАВЛІННЯ АКТИВАМИ
ЯК ОДИН ІЗ ЧИННИКІВ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ ІНВЕТОРІВ 174

Романів В.

ПРАВО НА ВІДМОВУ ВІД ВАКЦИНАЦІЇ ЯК СКЛАДОВА
ОСОБИСТОГО НЕМАЙНОВОГО ПРАВА ФІЗИЧНОЇ ОСОБИ 176

Угриновська О.ПРОБЛЕМИ РЕАЛІЗАЦІЇ РОЗПОРЯДЧИХ
ПРАВ ВІДПОВІДАЧА В ПОЗОВНОМУ ПРОВАДЖЕННІ 178**Цікало В.**

ФОРМИ ЗДІЙСНЕННЯ КОРПОРАТИВНИХ ПРАВ 181

Юркевич Ю.ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ГОСПОДАРСЬКОЇ
ДІЯЛЬНОСТІ КОМУНАЛЬНИХ УНІТАРНИХ ПІДПРИЄМСТВ 182**СЕКЦІЯ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ,
ІНФОРМАЦІЙНОГО ТА КОРПОРАТИВНОГО ПРАВА****Гладь Ю.**

НОВЕЛИ КОДЕКСУ УКРАЇНИ З ПРОЦЕДУР БАНКРУТСТВА 185

Гринишин Х.ОСОБЛИВОСТІ УКЛАДЕННЯ
ЗНАЧНИХ ПРАВОЧИНІВ ТОВАРИСТВАМИ
З ОБМЕЖЕНОЮ ТА ДОДАТКОВОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ 187**Гуц Н.**ДОГОВІР ПРО УПРАВЛІННЯ МАЙНОВИМИ АВТОРСЬКИМИ
І (АБО) СУМІЖНИМИ ПРАВАМИ НА КОЛЕКТИВНІЙ ОСНОВІ
В ЦИВІЛЬНОМУ ЗАКОНОДАВСТВІ УКРАЇНИ 190**Дюкарева-Бержаніна К.**

ЗАХИСТ КОМЕРЦІЙНОЇ ТАЄМНИЦІ У СУДОВОМУ ПРОВАДЖЕННІ 192

Іванюк Й.

ВИДИ ВЕНЧУРНИХ ФОНДІВ 195

Лубчук О.ПІДСТАВИ ВИНИКНЕННЯ МАЙНОВИХ ПРАВ
ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ НА КІНЕМАТОГРАФІЧНИЙ ТВІР 199**Панасюк К.**СУБЕКТИ ПРАВА НА ЗАХИСТ ПАТЕНТНИХ ПРАВ
ТА ЙОГО ЗМІСТ ЗА ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ 201**Петрів М.**

ДОМЕННЕ ІМ'Я ЯК НЕПОІМЕНОВАНЕ КОМЕРЦІЙНЕ ПОЗНАЧЕННЯ.... 204

Самагальська Ю.

ПОНЯТТЯ ТА ВИДИ ІНФОРМАЦІЇ ЗА ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ.... 205

Суханов М.ДО ПИТАННЯ ПРО ГЕНЕЗУ РОЗВИТКУ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ
КОРПОРАТИВНИХ ПРАВ ТА ОБОВ'ЯЗКІВ УЧАСНИКА ТОВАРИСТВА
З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ В УКРАЇНІ 208

Тарасенко Л.

КОМЕРЦІАЛІЗАЦІЯ ОБ'ЄКТІВ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ 212

Юркевич Х.

ХУДОЖНІ ТВОРИ ЯК ОБ'ЄКТИ АВТОРСЬКОГО ПРАВА..... 214

Юрків Р.

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ

ПРИМУСОВИХ ЛЦЕНЗІЙ НА МЕДИЧНІ ПРЕПАРАТИ..... 217

Яворська О.

ІМПЛЕМЕНТАЦІЯ, АПРОКСИМАЦІЯ, РЕКОДИФІКАЦІЯ

ЧИ ВПОРЯДКУВАННЯ ЦИВІЛЬНОГО ЗАКОНОДАВСТВА..... 220

СЕКЦІЯ ІСТОРИКО-ПОРІВНЯЛЬНОГО ПРАВознавства

Бедрій М.

ПРАВОВИЙ ЗВИЧАЙ І ПРАВОВИЙ ПРЕЦЕДЕНТ:

ОКРЕМІ АСПЕКТИ СПІВВІДНОШЕННЯ 226

Кахнич В.

ВПЛИВ ТА ЗНАЧЕННЯ РИМСЬКОГО ПРАВА

В ДОСЛІДЖЕННЯХ НАУКОВЦІВ ЮРИДИЧНОГО ФАКУЛЬТЕТУ

ЛЬВІВСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ З 1784 РОКУ 228

Кіселичник В.

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ МАЙНОВИХ ТА ЗЕМЕЛЬНИХ ВІДНОСИН

У М. ЛЬВОВІ У ДРУГІЙ ПОЛОВИНІ ХІХ–ПОЧАТКУ ХХ СТ.

У ВІДПОВІДНОСТІ ДО ВИМОГ МІСЬКОГО СТАТУТУ 1870 РОКУ 230

Левицька Н.

НОРМАТИВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ЦИФРОВОЇ ЕКОНОМІКИ

ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ(ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ) 234

Ригіна О.

ЗАКОН США ПРО БЕЗВІСНО ЗНИКЛИХ ДІТЕЙ 1982 Р.:

ПЕРЕДУМОВИ ТА НАСЛІДКИ УХВАЛЕННЯ 236

Сирко М.

ПРАВОВІ ПЕРЕДУМОВИ ЗАПРОВАДЖЕННЯ МЕДІАЦІЇ

ДЛЯ ВРЕГУЛЮВАННЯ ПУБЛІЧНО-ПРАВОВИХ СПОРІВ В УКРАЇНІ 238

Шандра Р.

НЕЙРОНАУКА І ПРАВО: ВЕКТОРИ ВЗАЄМОВПЛИВУ 240

Наукове видання

ПРОБЛЕМИ ДЕРЖАВОТВОРЕННЯ
І ЗАХИСТУ ПРАВ ЛЮДИНИ
В УКРАЇНІ

Матеріали XXVI звітної
науково-практичної конференції

Частина 1

6–7 лютого 2020 р.

Матеріали надруковані в авторській редакції

Ум. друк. арк. – 16,8. Тираж – 20 прим.

Надруковано малим видавничим центром юридичного факультету
Львівського національного університету імені Івана Франка
79000, м. Львів, вул. Січових Стрільців, 14.